

opusdei.org

Intervju i "Avvenire" (Italien): "Mycket återstår att göra för att återupptäcka lekfolkets roll".

Intervju med Opus Deis prelat i den italienska tidningen "Avvenire" i samband med att han nyligen träffade familjerna runt FAES-skolorna i Milano.

2024-07-02

Opus Dei ger sig ut på en veritabel "resa", på inbjudan av påven, för

att återupptäcka fräschören och styrkan i sitt ursprung. Vad är det som kommer fram i ljuset under denna resa?

I alla länder där Opus Dei är närvarande hålls så kallade "regionmöte" som hålls vart 10:e år. De är värdefulla tillfällen till dialog och reflektion. Man upptäcker en önskan att gå tillbaka till det väsentliga, till karisman, för att hitta ett sätt att leva den och kommunicera den bättre under rådande omständigheter. En fråga som kommer fram vid dessa möten är till exempel önskan att basera det apostoliska arbetet i verket mer och mer på uppriktig vänskap och hjärtats förvandling, snarare än på strukturer, arbeten eller aktiviteter.

Den metod som du har angett för denna reflektion är ett brett samråd som alla medlemmar i Opus Dei och även andra personer

som inte ingår i prelaturen deltar i. Kan du förklara för oss skälen till varför du i synodala termer har valt detta alternativ?

Precis som kyrkan som helhet är Opus Dei en familj, och när en familj måste fatta ett viktigt beslut (utmaningar eller prioriteringar) lyssnar man på alla. Vi kontaktade synodens sekretariat, som uppmuntrade oss att använda prelaturens regionmöten som en särskild tid för att lyssna. Varje möte hade inslag av träffar på lokal nivå, med samtalsgrupper, frågeformulär och utbyten mellan generationerna. Denna process pågick samtidigt som många medlemmar i Opus Dei deltog i synodens stiftsfaser om synodalitet i sina respektive stift.

Opus Dei är också på väg mot hundraårsjubileet av sin grundande: vilka steg är planerade

och vad förväntas av denna långa förberedelse?

Under de år som leder fram till hundraårsjubileet vill vi ställa oss frågan om kyrkans och världens behov och utmaningar. Vi vill fördjupa vår identitet och studera hur Verket kan bidra till att helga det vanliga livet genom sin karisma. Vid den här tiden kommer vi därför att se på helheten i vår apostoliska horisont (kyrkan och världen) och på den inre delen (Verket), i hopp om att båda perspektiv kommer att sammanstråla i ett ögonblick av nåd. När jag tänker på Opus Deis hundraårsjubileum kommer jag att tänka på en bön som den salige Álvaro riktade personligen till vår Herre: "Tack, förlåt mig, hjälp mig mer. I viss mening borde vi alla just nu leva upp till denna strävan.

Hur går det med översynen av stadgarna?

Som påven sa är målet att justeringarna ska bevara Opus Deis karisma och karaktär, utan att begränsa eller kväva den: till exempel genom att understryka dess sekulära karaktär och det faktum att mer än 98 procent av medlemmarna är lekmän, män och kvinnor som lever sitt kall mitt på gatan, i familjen, på arbetet. I detta syfte hålls en rad möten mellan företrädare för Dikasteriet för präster och fyra professorer i kanonisk rätt från Opus Dei, tre män och en kvinna. Eftersom vi fortfarande befinner oss mitt i denna process kan jag inte ge fler detaljer. Men jag kan försäkra er om att arbetet sker i ett klimat av dialog och förtroende.

Sekulariteten, som är så karakteristisk för Opus Dei, med den centrala idén om arbetets och vardagslivets helgelse, är ett av kyrkans viktigaste kännetecken

**under hela perioden efter
konciliet: det är som om Verkets
"skatt" hade blivit hela
katolicismens arv. Säger detta
drag, som är så viktigt i sin anda,
något nytt om Opus Dei i dag?**

Jag minns att en välkänd
fackföreningsledare i Polen på dagen
för den helige Josemarías
helgonförklaring sade till
journalister att han som företrädare
för arbetarna firade för att de hade
fått ett nytt "skyddshelgon". I själva
verket är arbetets helgelse en skatt
som Jesus visade oss under de trettio
år av sitt dolda liv då han arbetade
och på så sätt försörjde sin familj.
Den helige Josemaría mindes detta
med särskild kraft. I dag, trots att
detta budskap har blivit hela kyrkans
arv, återstår dock mycket att göra för
att återupptäcka lekfolkets
grundläggande roll, deras kyrkliga
ansvar och deras oändliga

möjligheter att evangelisera samhället.

Lekmännen är nästan alla medlemmar i Opus Dei, som därför är nedsänkta i världens realiteter, uppmärksamma på vad som händer, från mänsklighetens stora sår till de nya möjligheter som öppnar sig. Hur deltar Verket i vår tids förändringar och lidanden?

De pågående krigen, problemet med ensamhet och fattigdom och i allmänhet lidandet för så många människor kan inte förbli en fråga om nyhetsrapportering, utan måste engagera alla. I sina katekeser i Sydamerika uppmuntrade den helige Josemaría tusentals människor att ha ett stort hjärta och efterlikna Kristus på korset, som hade sina armar öppna för att välkomna alla, utan åtskillnad. Det är på detta sätt som varje medlem i Verket bör agera för att lindra lidande och föra Guds

kärlek till de mest avlägsna hörnen av samhället. Gud anförtror alla döpta den gudomliga uppgiften att som hans barn bygga upp världen (familjen, grannskapet, framstegen, konsten, fritiden).

Sekularitet innebär också att vara beredd att möta nya utmaningar: vad förväntar du dig av medlemmarna i Verket och vad ser du växa fram i världen på deras initiativ?

Medlemmarnas initiativ anpassas och uppstår i takt med nya behov. I Madrid har till exempel sjukhuset "Laguna" inrättats för att ta hand om sjuka i livets slutskede; människor från Verket har tillsammans med sina vänner i Colombia skapat en grupp för att stödja fångar; jag hör talas om andra medlemmar av Opus Dei i östeuropeiska länder som tar emot familjer som är offer för krig; jag är också särskilt glad över ett

initiativ från familjer som hjälper andra familjer att leva ett kristet liv, stödja varandra och utvidga denna hjälp till andra vänner, till andra gifta par.... Det här är några exempel på hur man kan bekämpa materiell och andlig fattigdom, som påminner oss om vad den helige Josemaría gjorde från början med de sjuka och behövande i Madrid på 1930-talet, och försökte engagera de första ungdomarna som följde honom. Men svaret på de nya sociala utmaningarna konkretiseras framför allt genom yrkesarbete, där man försöker skapa relationer som präglas av rättvisa - arbetsvillkor, skattebetalning... -, av tjänstevilja och vänskap. Den kristna människans sociala dimension, även om den tar sig olika uttryck, bör utmana oss alla att försöka omvandla våra liv till att ge, till att så frid och glädje.

Escrivá påminde ofta sina andliga barn om deras plikt att "tjåna kyrkan så som kyrkan vill bli betjänad": hur tolkar du denna berömda fras av honom idag?

Jag skulle vilja säga att dess innebörd inte har förändrats sedan den dag då det uttalades: kärleken till kyrkan och påven finns i DNA:t i den helige Josemarías budskap. Rent praktiskt innebär detta att man hjälper till så effektivt som möjligt i de stift där Opus Deis medlemmar bor och som de tillhör. Det finns till exempel många lekmån som aktivt samarbetar i katekeser eller äktenskapskurser i sina församlingar, i hjälporganisationer som Caritas, i aktiviteter med ungdomar och så vidare. På samma sätt får jag många förfrågningar från stiftsbiskopar om att den ena eller andra prästen ska samarbeta i en församling, på ett sjukhus, i en viss

tjänst för stiftet. Närhelst det är möjligt samarbetar vi gärna.

Vad betyder ett typiskt lekmannainitiativ som FAES-gruppens (Famiglia e Scuola: Familj och skola) skolor, där människor med anknytning till Verket och många av dess vänner, som också är icke-troende, deltar, i dag?

Femtio år med denna institution är ett viktigt arv i familjens tjänst när det gäller utbildning av barn. Jag är mycket glad över denna milstolpe och jag uppmuntrar familjerna att fortsätta på den inslagna vägen, med den vänlighet och beslutsamhet som är så typisk för italienarna.

aterstar-att-gora-for-att-aterupptacka-
lekfolkets-roll/ (2025-04-07)